

ÉGIGÉRŐ

25. évfolyam 2. szám

2021. szeptember - Ősz

„Ízleljétek és lássátok, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki benne bízik.”

Zsoltárok 34,9

Az ősz minden évben nagyszerű lehetőség arra, hogy ízleljünk és lássunk! Mennyi finom gyümölcs érik be ilyenkor, szilva, alma, szőlő, körte, dió, aztán a sütőtök, naspolya, a mogoró. Fő az üstben a szilvalekvár, készül a kerti zöldségekből a lecsó, aszalódnak a szőlőszemek, és szárad, ráncosodik a piros paprika az őszi napon. A nyirkos-ködös novemberben pedig szelídgesztenyét sütünk és dércsípte csipkebogytót kóstolunk.

De nem csak ízlelni lehet ily gazdagon az őszt. Ha van rá szemünk, napról napra lesz színesebb körülöttünk a világ. Az üde zöld előbb lassan sápadni kezd, és sárgává, narancssá, rozsdabarnává, tüzes bordóvá változik a természet. Bogyók érnek, levelek lesznek roppanóssá, kirándulásokon gesztenye és makk szőnyegén taposunk. Egy-egy erdőben hétről-hétre lesz láthatóbb az ég, ha felfelé tekintünk, mert ritkul a lomb, lábunk egyre puhább tarka szőnyegen jár.

Ízlelni és látni. A teremtett világ szépségeit, csodáit, ízeinek kavalkádját és színeinek gazdagságát ekkor tudjuk a legteljesebben megcsodálni. A teremtett világ Istenre mutat, őt dicséri, róla tesz bizonyosságot. Nézzünk hát körül igazi kíváncsisággal, derűvel és hálával a szívünkben, harapjunk bele egy zamatos körtébe, szippantsunk nagyot az őszt must-illatából, hajtsuk félre utunkból a lengedező ökörnyalat, szemünk pihenjen meg egy ezerszínű lombon, és ízleljük, lássuk meg, milyen jó az Úr. Mindezt nekünk készítette el, mindezzel benünket gazdagít, mindezzel teremtő erejét, nagyságát és jóságát láttatja. Boldog az az ember, aki benne bízik.

Ámen.

Keczkó Szilvia

John Everett Millais: Őszi levelek (1856), Manchester City Art Gallery

Új beosztott lelkész Budahegyvidéken

BEMUTATKOZÁS

Győrben születtem, 1994-ben. Elsősorban református háttérű családban nevelkedtem, a győr-szabadhegyi református templomban keresztelkedtem és konfirmálkoztam.

Nagy változást hozott azonban életemben, hogy középiskolai tanulmányaimat a győri evangélikus gimnáziumban kezdtem meg. Ott kaptam meghívást az evangélikus könnyűzenei táborba, és így jutottam el később a fonyódligeti Szélrózsára, ami nagy hatással volt rám. A szélrózsás és tábori élmények, illetve evangélikus lelkészekkel és fiatalokkal kötött szoros barátság tette egyre nyilvánvalóbbá számomra Isten hívását.

Ennek eleget téve 2013-ben jelentkeztem és felvételt nyertem az Evangélikus Hittudományi Egyetem teológus-lelkész szakára. Az egyetemen a tanulmányaim mellett aktívan tevékenykedtem az országos egyházban: a Közel zenekar énekeseként bejártam az ország különböző gyülekezeteit és intézményeit, a hallgatói önkormányzat tagjaként sok program szervezésében részt vehettem, szerzőként és szerkesztőként dolgozhattam a Kötőszó evangélikus közéleti blognál, és egyházunk 1%-os kampányának koordinátora is voltam 2018-ban. A teológia iránti szeretetem nem halványult el, így 2020-ban hitoktatói diplomát szereztem, majd az idei tanévtől a Doktori Iskolát kezdtem meg az egyetem Rendszeres Tanszéken, ahol a kereszténység szerepét és hatását vizsgálom az Amerikai Egyesült Államok történelmében és kultúrájában.

Hatodéves gyakorlatomat nem messze, a kelenföldi evangélikus gyülekezetben végeztem dr. Gáncs Tamás mentorsága alatt.

Szívemhez nőtt a kelenföldi közösség, ezért kérvényeztem Szemerei János püspöktől, hogy az ordinációm is itt történjen. 2021. július 24-e óta a Magyarországi Evangélikus Egyház, szeptember elsejétől pedig a budahegyvidéki gyülekezet beosztott lelkésze lehetek.

Jelentőséggel bír életemben (evangélikus) konfirmációs és ordinációs igém: *„Akinak sokat adtak, attól sokat kívánnak, és akire sokat bíztak, attól többet kérnek számon.”* (Lk 12,48b) Megszámolhatatlan az a jó, amelyet Istentől és sokan másoktól kaptam életemben. Fontosnak tartom, hogy ezt a jót én is továbbadjam, továbbá a rám bízottakat – a gyülekezeti közösséget és a feladatokat egyaránt – a legjobb tudásom szerint építsem és támogassam.

Nagy Szabolcs Roland

Nyári napközis hittantábor

Idén második alkalommal került megrendezésre napközis táborunk a templomkertben. A tavalyit is meghaladó lelkesedéssel érkeztek jelentkezések. A gyerekek között voltak, akik már tavaly is együtt töltötték ezt a hetet, illetve akik évközi alkalmainknak is lelkes látogatói, de sok kisgyerek még teljesen új volt.

A táborot Binderné Sólyom Tündével gondoltuk ki és készítettük elő, ám most elsősorban az idei elmaradt Szélrózsza találkozó témáját és szervezőinek ötleteit vettük, ültettük át a mi kis táborunkba. Így kicsiben az ország sok pontjára eljuthatott az idei Szélrózsza üzenete. „Légy erős és bátor!” – volt a tábor mottója. Igyekeztünk hát próbára tenni a gyerekek erejét és bátorságát sok-sok játékkal.

A táborozókkal Dávid és Góliát történetét dolgoztuk fel az öt nap során. Nemcsak beszélgettünk róla, hanem ők maguk jelenítették meg a történet minden egyes mozzanatát. A tábor végére egy kisfilm is készült, mely bemutatja a híres ütközetet. Készítettek a témához illő jelmezt, készült zászló, parittyva, és katonához illő erőpróbákon is részt vettek a tábor során.

Természetesen nem maradtak el idén sem az áhítatok, kiscsoportos beszélgetések, kézműves foglalkozások, csapatversenyek,

vízicsata stb. A táborot ugrálóvárral és óriási társasjátékkal zártuk.

A gyerekek megismerték és hamar megszerették az új táboroztatókat, köztük Lengyelné Jalsoviczky Nórárt és Nagy Szabolcsot, akikkel idén sokan a hittanórákon is találkozni fognak. Lelekes fiatal segítő csapatunk is volt, akik fáradhatatlan szorgalommal végeztek minden háttérmunkát, igazi példaképet állítva ezzel a kicsik elé.

Nagy ellenségünk Góliáton kívül a hőség volt. Nagyon szerettük volna, ha idén nem esik az eső. Hát így is lett... Helyette nem győztünk bemenekülni a sátorponyva alá vagy a hűs alagsorba. Kis kirándulásunk a Kis-Sváb-hegyre is igazi teljesítménytúra lett. Fagyasztott vizespalackokkal és spriccelős flakonnal sikerült elviselhetőbbé tenni. A tábor végén a legidősebbekből álló csoport ki is fejtette nekem: Jövőre pont ugyanilyen táborot szeretnének, csak ne legyen ennyire meleg!

Idén egy nappal hosszabb volt, mint tavaly, a gyerekek pedig napról-napra korábban érkeztek a táborba (kihasználni a gyülekező alatti szabad játékidőt), így meglehetősen elfáradtunk a heti pörgésben, mégis azt éreztem, nagyon gyorsan elrepült ez a hét. Szinte elbúcsúzni se tudtunk egymástól, olyan hirtelen vége lett. A szombati elpakolás után viszont nagy örömmel olvastam a szülők kedves leveleit, és rájöttem, az itt kötött barátságok, élmények nem fejeződtek be, jövőre ugyanitt folytatódnak!

Rónainé Tornyai Dóra

Újra együtt Révfülöpon

„Utaidat, Uram, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem”
(Zsolt 25,4)

Hosszú utat jártunk be a legutóbbi családos (szárszói) hétvége óta. Sok-sok hónap telt el, csaknem másfél év, s ezalatt eddig ismeretlen ösvényeket járhattunk be személyes és közösségi életünkben egyaránt. Megpróbált mindannyiunkat a valóság.

Ki voltunk hát éhezve arra, hogy személyesen ülhessünk le egymás mellé, láthassuk egymás arcát, mosolyát. Sőt még meg is öleltük egymást az érkezéskor, hangosan énekeltük a dalokat, és összedugtuk a fejünket a vetélkedő kérdéseink gondolkozva. Szabadnak éreztük magunkat.

Sokkal többen voltunk, mint amennyien valójában. Több gyülekezeti tagot „meghívtunk” a beszélgetéseink során, emlegettünk a meséléseinkben, netán gondoltunk rájuk esti imáink vagy az áhítatok során. Valahogy így lett kerek az együttlét.

Szilvi most egyedül vezette a hétvégét. Nagyon személyes hangvételű áhítatokat tartott, ahogy ezt már megszokhattuk tőle. Én szinte gyermeki kíváncsisággal vártam, miről „mesél” majd este. Lélegzet-visszafojtva vártam a történet végét az egész életét tisztességesen végigszolgáló úszásoktatóról. Szilvi iskoláskorának meghatározó „Józsi bácsi”-ja váratlanul felbukkant a vidéki uszodában, ahová még ma is ugyanúgy minden reggel bemegy, ahogyan tette ezt csaknem harminc évvel ezelőtt. És valóban. Józsi bácsi példája, a generációkon átívelő hűség, türelem és kitartás minden résztvevőt – még ha csak néhány pillanatra is – megállított és elgondolkodtatott.

Pali ugyan nem volt jelen, de internetes bejelentkezése, elmélkedése a zarándok-létről teljessé tette a hétvége lelki vonulatát.

Két kutyus is a vendégek sorát gyarapította a kicsik nagy örömeire. Legszívesebben egész nap velük játszottak volna...

Ecsedi Zsuzsa egy különleges kis dalocskát tanított meg a közösségnek, amelyet talán már többen hallottunk is, hiszen ez volt „Az úrvacsora évének” hivatalos dala: Himnusz az égi-földi kenyérről. Lackfi János versére Gryllus Dániel komponált dallamot. Valahogy ezt most igen jólesett énekelni. Benne van minden, sőt összeadódva megsokszorozódik, amit a két szerző munkásságában különösen nagyra becsülök, szeretek. Egyszerűség, teljesség, harmónia, játékoság, fülbe (vagy inkább zsigerekbe) mászó dallam, megnyugtató ritmus... és mély spiritualitás.

Szombat délelőtt a felnőttek Füller Tímea szokatlan stílusú, de annál elgondolkodtatóbb előadásán lehetek együtt, a gyerekekhez pedig Tünde néni érkezett, akire már nagyon vártak. Petike funk különösképp, mert már tudta, hogy az első osztályos hittanórán is találkozunk majd szeptemberben.

Meleg, nyári hétvége volt, alig vártuk a szombat délutáni hűsölést a strandon, és finom volt a jeges kávé vagy a lángosillatú napernyők alatt egy jó pohár gyöngyöző, habos sör is. Élvezettel néztem a kamaszok fáradhatatlan ugrálását, pancsolását a stégen, és azt is, ahogy a kicsikre odafigyeltek

közben, és be is vonták őket az önfeléd hancúrozásba.

A szombat esti vetélkedő sok felszabadult nevetést és kedves „zrikálást” hozott a csapatok között, de mindenki nagyon komolyan vette a szabályokat, és sokat tanult a kérdésekből.

A gitáros zenei szolgálatot a hétvégén Mihályi Norbi és Zsombor látták el. Megindító volt látni apját és fiát a közös zenélés egymásra hangolódásában, az apró mosolyokat a szájuk szegletében, ha egyikük ujjá meg-megsiklott a húrokon. Marci fiunk vállalta Andris helyettesítését a dobolásban, de egy félreértés miatt nem érkezett meg a hangszere a helyszínre. Csalódottságát látva, irtam egy addig ismeretlen révfülöpi Facebook-csoportba egy rövid üzenetet, és megkérdeztem a helyieket, hátha van egy

„ráülős dob” valamelyik családban, amit el tudnánk kérni a hétvégére. Hamarosan jött is válasz, néhány óra múlva pedig megállt egy Albertirsáról (!) érkező autó az üdülő előtt, kiszállt három felnőtt – mert csak így lehetett előbányászni a dobot a kicsiny méretű járműből –, és megérkezett a cajon... Hát mondja még valaki, hogy nem érdemes bízni. :-)

Rövid volt az itt töltött idő, mégis annyi élménnyel, különleges képpel, meghatározó pillanattal gazdagodtunk, hogy még sokáig írhatnám e sorokat...

Köszönjük mindenkinek, aki hozzáette az energiáját, kedvét, idejét! Sokat számított nekünk. Kisimított valamit abból a göröngyös útból, amit az online lét, a járvány miatt most kénytelenek vagyunk járni.

Pintér Barbara

Van, ami változik, mégis ugyanolyan jó marad

GYÜLEKEZETI IFJÚSÁGI TÁBOR CSÖNGÉN

Kevesen vannak, akik ne toporogtak volna még hátizsákkal a vállukon a vasútállomáson, nyári gyerektáborba indulva.

Én is ezt tettem július első hétfőjén reggel, a Déli pályaudvaron, mint korábban már oly sokszor. Sorban érkeztek a „gyerekek”, magas, nyakigláb kamaszok, akik boldogan üdvözölték egymást, tavalyi emlékeket felidézve tervezgették, hogy mi mindent fognak csinálni együtt ezen a héten is.

Kívülállóként álldögáltam mellettük két okból is: ezúttal én már nem táborozóként érkeztem az állomásra, hanem segítőként, illetve tavaly nem voltam a táborban, így érdeklődve figyeltem, hogy a történetek alapján mire számíthatok.

Jegyek, helyünk rendben, elindult a vonat Csöngére, ahol a helyi evangélikus gyülekezet udvara, temploma, átalakított parókiája vált átmenetei otthonunkká.

Több mint harminc ifis, Keczkó Szilvi és Pali, gyülekezetünk lelkészei, Mihályi Kata, teológushallgató gyülekezeti tagunk, Veczán Zoli, új hatodévesünk, Osváth Szabolcs presbiterünk, valamint jómagam foglaltuk el a táborhelyet, és tekintettünk várakozással az előttünk álló hét eseményeire.

Hamar kiderült, hogy a tavalyi slágerprogramok idén is maradtak: a foci- és röplabdák hamar előkerültek, ahogy a pingpongasztal is, valamint a tavalyi programból jó pár elem megmaradt: kirándulás, bográcsozás, strandolás. Azonban a helyszínek megváltoztak, és természetesen az idei alkalom is tartogatott újdonságokat.

A teljesség igénye nélküli a felsorolás: kirándultunk Ostffyasszonyfára, paprikás krumpli készült bográcspan, kenyérlángost süттöttünk Csöngé falu kemencéjében, Sárváron meglátogattuk a Nádasdy-várat és strandoltunk a város élményfürdőjében, esőprogramként pedig nem maradhatott el a filmnézés sem.

A különböző programok mindig fontos elemei a nyári ifjúsági táboroknak, de sosem az alapjai. Az ugyanis a lelki táplálék, amit a szolgálatot teljesítő – jelen esetben – lelkészeinktől és teológus hallgatóinktól kapunk. Illés történetét hallgattuk meg délelőtt, melyet ezúttal is csoportfoglalkozások követték, melyek segítettek a hallott bibliai szakasz és a hozzá kapcsolódó előadás elmélyítését. A csoportoknak a hét napjain kisfilm, színdarab vagy gyurma-alkotás formájában kellett forgó rendszerben feldolgozniuk a hallottakat, egy csoport pedig beszélgetett az elhangzottakról. Az elkészült műveket aztán közösen néztük meg, ami minden egyes alkalommal komoly elismerést váltott ki a közönségből. Nemcsak a délelőtti előadások, az esti áhítatok is adtak bőven gondolkoznivalót, útravalót, több beszélgetés elindítójaként szolgáltak.

Számomra a legkedvesebb pillanatok a közös éneklések jelentették. Az előadások és az áhítatok mindig a templomban voltak, így az éneklések is. Csodálatos érzés, amikor a gitár, a cajon és közel negyven ember énekét visszahangozzák a több száz éves templom falai. Régi és új dalok, sokéves slágerek és friss kedvencek csendültek fel minden alkalommal.

Segítőként részt venni egy táborban mindig más egy kicsit. Élénkek még az emlékeim, hogy milyen volt táborozóként ott lenni, és teljesen új élmény felnőtként megélni. Máshogy fárad, de máshogy is töltődik fel az ember, máshogy csapódnak le az élmények, de pontosan ugyanannyira felejthetetlen, mint régen. Hálás vagyok, hogy ott lehettem, hogy részese lehettem.

Szalay Andrea

Nagyveleg más szemmel

Az alsó korhatár betöltésétől ameddig át nem léptem a felsőt, minden évben részt vettem a nyári gyerektáborban, összesen nyolc alkalommal. Talán mondanom sem kell, ez mindig nagyon jó élmény volt számomra. Idén tehát nem is gondolkoztam, hogy ifis segítőként elmenjek-e a táborba. Néhány ifistársam, akik már tavaly is részt vettek segítőként, mondták, hogy legalább annyira élvezték, mint régen táborozóként. Ebben én sem csalódtam.

A tábor vasárnap a szokott rendben kezdődött: folyamatosan érkeztek a gyerekek, közben a kertben felvertük a sátrat, aztán következtek az ismerkedős játékok, majd

virslit vacsoráztunk. Másnap reggel kiderült a csapatbeosztás. Tizenegyen voltunk ifisek, az öt csapathoz kettesével vagy hármasával osztottak be segítőnek. Így még saját csapatunk is volt. Főként az esti előadásokhoz adtunk ötleteket, szereztünk kellékeket, ha elakadtak.

A legtöbb programon mi is részt vettünk, csak már a másik oldalon. A vetélkedőkön nem versenyeztünk, hanem mi vezényeltük azokat. A metát és focit is mi vezettük (bár oda még játszani is beálltunk). Az esti mesét nem mi hallgattuk, hanem már mi olvastuk a gyerekeknek. A vetélkedők csúcspontja talán a nagyvelegi forma-1 volt.

A pilótáknak a kertben kijelölt pályán négykézláb, papucsban kellett köröket futniuk, majd a csapatuk a bokszutcában elvégezte a „kerékcserét” és a „tankolást”. Az eredményt a gyorsaság döntötte el. Miután a futam véget ért, hirtelen támadt egy ötletünk, hogy az ifisek is versenyezzenek, csupán a szórakoz(tat)ás céljából. Az eredmény meglepő volt: éppen csak sikerült megelőzni a gyerekeket.

Utolsó este szokás szerint a zenés előadásokra került sor. Idén Gryllus Vilmos: *Maszkabál* című albumából kaptak egy-egy dalt a csapatok. Mindenki nagyon kreatívan oldotta meg a feladatot, lenyűgöző alakításokat láthattunk még a legkisebbektől is. Természetesen az ifisek meglepetés előadása sem maradt el, aminek elengedhetetlen tartozéka a cukorkák szétszórása. Rendkívül jó és vidám hangulatban telt el a záróeste.

Minden évben az utolsó nap feladata az akadályverseny teljesítése. Az ifisek létszámából adódóan ezt idén új módon rendezhettük meg. A csapatok egy mesébe csöppenve járták végig a falut. Az állomásokon pedig nemcsak egy boritékot találtak, hanem személyesen fogadta őket a bolond, a sellő, Nagyveleg ősatya, a tündér vagy éppen mágusok és sámánok. A végén nagy nehézségek árán mindenkinek sikerült legyőznie a gonosz trollt, aki ekkor királynnyá változott. Végül pedig kiszabadították elrabolt társunkat.

Minden évben, mielőtt még indulnánk haza, a kastély kertjében a padokon körben ülve szerintem mindenki szomorú kicsit, hogy milyen gyorsan eltelt a tábor. Legalábbis én mindig ezt érzem. Idén ugyan sok dolgom és új feladataim voltak, de az élmény maradt a régi.

Mihályi Bendegúz

Fel is út, le is út

BICIKLITÚRA 2021

A hegyvidéki bicajturáknak hosszú évtizedekre visszanyúló hagyománya van, az idei túra mégis több szempontból különleges volt. Először is, annyian voltunk (általában úgy 45-en), hogy még ha az egész csoport egyazon útvonalon haladt is, két csoportra voltunk osztva. Másodszor pedig négy éjszakát is Terényben töltöttünk, tehát három napon is „csillagtúrán” vettünk részt, és nem kellett az összes cuccot cipelni. Harmadrészt (bár ez nem nagy újdonság), igencsak hegyes-völgyes útvonalakon vezettek minket Szabolcsék, hiszen Nógrád megyében kalandoztunk.

Többünknek is ez az volt az első biciklitúra, nagy feladat volt tehát megszeretni ezt a műfajt, főleg, hogy a kellemetlen szintkülönbségek mellett a 440 km-es ösztáv sem kecsegtetett sok jóval. Ennek ellenére már most tudom, hogy jövőre is menni fogok (ebbe persze belejárszik, hogy Szilvi már beigérette a sík terepet).

Vasárnap reggel a Vérmezőn találkoztunk, és elindultunk aznapi úticélunk, Aszód felé.

Laza – 65 km körüli – táv volt aznapra. Este Szilvi autótúrára ment, ahonnan ugyan nem hallottunk mindent, de Pali táskájából előkerült az ukulele, és az éneklés ott is hangulatos volt.

Az ominózus második nap egészen könnyen ment, persze a fenékfájdalom elérte tetőpontját, de ülni azért tudtunk. A szűk 60 km-es út végén jött a felismerés, hogy egy könnyed 15%-os emelkedőt még meg kell másznunk, de utána nagyszerű bónuszként egy hosszú és kiemelkedően élvezetes lejtővel fejezhetjük be a napot. A sokak által már jól ismert terényi szállás az újaknak sem okozott csalódást, ráadásul a nagyterem alakja segítette, hogy körbe tudjunk ülni az áhítatok során, ami igazán kellemessé tette az esti alkalmakat is. Valamint a vacsora mellett sem mehetünk el szó nélkül, ami minden este kiválóan sikerült.

Kedd reggel a rossz idő, valamint két sajnálatos defekt miatt jóval később indultunk csak el, mint szerettünk volna, de a csomagot nem kellett vinni, így jókedvűen keltünk

útra egy mesés reggeli után. Balassagyarmat volt a cél, ahol az erős felhőzet, valamint az erős szél miatt nem strandoltunk, de talán jobban is esett inkább behúzódni az időjárás viszontagságai elől egy nagyméretű, de mégis meghitt, kellemesen meleg, jól felszerelt Coopba. A Palóc múzeum kertjében fogyasztottuk el a boltban vásárolt ebédünket, de a múzeumba végül nem mentünk be, pedig Gábor nagyon beleéltte magát. Cserébe a terényi szálláson palóclevelessel vártak minket.

Szerdára biciklizéshez ideális idő köszöntött be, ami nem is ártott, hisz aznap a legnagyobb távunkat, 87 km-t tettünk meg. Ebből 36 km-t Bérig, ahol elmeséltek nekünk néhány érdekességet a helyi gyülekezettel kapcsolatban. A visszaútra két opció volt: vagy tartjuk magunkat az eredeti tervhez, és még 50 km Terény; vagy visszamegyünk azon az úton, amelyiken jöttünk. Kettévált a csapat, és pozitív élmény volt számomra, hogy többen választottuk a hosszabbik utat, pedig már fáradtak voltunk. Végül megérte. Egy olyan világbajnok lejtővel zártuk a napot, hogy szinte el sem akartam hinni, hogy ezen tényleg fölmentünk előtte. Pedig hát reggel ezzel kezdtünk. Nagyszerű nap volt, számomra a legjobb.

Csütörtök volt talán a legnagyobb kihívás. Az aznapi 82 kilométerrel még csak-csak megbirkóztunk, de akadt egy másik probléma. Az egyik útszakaszon egy földúton kellett menni, azonban az előző napi esők miatt olyan sáros volt egyes részeken, hogy kevesen úszták meg tiszta biciklivel. Ettől függetlenül felmáztunk aznapi célunkhoz, Hollókőre, ami tényleg nagyon kellemes hely, ráadásul nemcsak körbenézni, de fagyizni is jutott idő. És ha ez nem lenne elég, onnan lefelé egy igen hosszú lejtő tette helyre a lelkiállagunkat.

Pénteken ütött a felismerés, hogy most bizony minden cucc bele kell férjen a táskába, azt pedig fel kell pakolni a biciklire. Cserébe kisebb távot kaptunk, nagyjából 68 km-t kellett megtenni Kismarosig, ahol a szállásunk szintén ismerős volt a legtöbбекnek. A túra egyetlen sötétben való biciklizése az aznapi vacsora után történt, kb. 2 km-t kellett visszatekerni szállásra lámpával. Az utolsó estén jó sokáig fenn voltunk, kellemesen telt az idő.

Eljött a szombat, a hazaindulás. Az utolsó napra már erősen megfogyatkoztunk, de kilométerben még mindig elég sok előttünk állt. Vácon hatalmas szeretettel várt minket Pali édesanyja és nővére. Pihekönyű túros pogácsa, friss gyümölcs, frissítők várták a még mindig kitartó bringázókat. Rövid felfrissülés után, kisebb akadályokat leküzdve két komppal átjutottunk a Dunán. Onnan pedig csak végig kellett gurulni a korzón, és a legtöbben végül beérkeztek a kiindulópontira.

Köszönjük a nagyszerű túrát a szervezőknek: Mihályi Szabolcsnak, Hikisch Gábornak, Keczkó Szilvinek; az "operatív törzsnek" és mindazoknak, akik eljöttek; akár még törött karral vagy épp motorral is.

Soproni-Hartyánszky Ákos

Buszos kirándulás Zala megyében

Hála Istennek, mégiscsak sikerült! Sok töprengés, bizonytalanság, lemorzsolódások után, de volt buszos kirándulás idén is! Bár időben (augusztus 31. – szeptember 3.) és létszámban zsugorodott a program, de akik útra keltünk, kilencen, sok szép élménnyel gazdagodva térhettünk haza.

Özvegyné Piroska vezetésével remek helyekre jutottunk el: Zalavár, ahol a VIII. századi kereszténység nyomait láthattuk, Kányavár – Kis-Balaton szigete, kápolnapusztai bivalyrezervátum, Nagykanizsa, ahol nemcsak az érdekes múzeumi kiállításokat (Nagykanizsa és környékének legkorábbi ásatási leleteitől a XX. század elejéig; Élet a szocialista évtizedekben) láttuk, hanem a város nevezetességeit is végigjártuk, ragyogó napsütésben. Megcsodáltuk a Turul szobrot, amit az 50-es években beakartak olvasztani, de a munkások megmentették, elrejtették. Körbejártuk az újra felállított Trianon emlékművet is.

Második napon Zalaegerszeg mindkét központjából kaptunk kóstolót. Szeles, borús időben indultunk a modern rész körbejárására, és mire a XIX. században kialakult városmaghoz (Deák tér) értünk, ismét ragyogott a nap. Megnéztük a volt

zsinagógát, ami ma kulturális központ, szép orgonája Trajtler Gábor tervei szerint készült az Aquincum Orgonaüzemben. Láttuk a barokk Mária Magdolna-templomot, ahol Mindszenty József 25 évig volt plébános. Innen a göcseji falumúzeumba vitt utunk, majd a Gébárti-tó és Zalakaros következett.

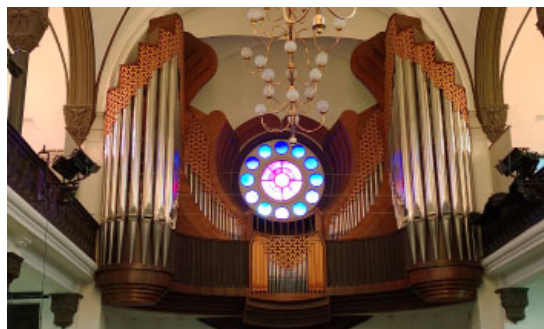
Harmadik napra Keszthely, a Festetics-kasztély, utána pedig hévízi fürdés volt soron. Ezen az estén a korábbi két nap éjszakába nyúló beszélgetése elmaradt, vacsora után gyorsan nyugovóra tértünk.

Utolsó napunkon utunk Tapolcára vezetett. A Malom-tó körül a régi római és a középkori vár romjait láttuk, majd ebéd, ahol a Mihályi házaspár is csatlakozott hozzánk, de ők utána már a záró eseményt, a csónakázást a Tavasbarlangban kihagyták.

Kényelmes szállásunk, finom reggelijeink, vacsoráink Magyarszerdahelyen, a Régi Csárdában – ami egy családi panzió – voltak. Aki a környéken jár, annak érdemes ide betérnie!

Hálás szívvel köszönjük Piroskának a szervezést, és Istennek ezt a négy együtt töltött napot!

Némethyné Hanna

Ólomidők után újra szárnyal az énekkar!

Két év kényszerű kihagyás után idén ismét meg tudtuk tartani a hagyományos énekkari találkozót augusztus utolsó hétvégéjén (augusztus 27–29.), a várgesztesi vadászházban.

Hatalmas élmény volt ennyi idő után újra találkozni, beszélgetni, együtt énekelni. Oszlopos tagunk, Dobó László meglepett minket egy kánon-összeállítással, így új darabokat is énekelhettünk a régi kedvencek mellett.

Gasztronómiai élményeknek sem voltunk híján a hétvégén, tenorunk, Albert Béla

bográcsgulyással és palacsintával, szállásadónk pedig szarvaspörkölttel örvendeztetett meg minket.

Szükségünk is volt az energiára, hiszen a két nap alatt két várat is “bevettünk”: Vítány várát és a gesztesi várat, melyekhez a népszerű kéktúra útvonalát választottuk.

A kórushétvége minden résztvevője nagyon hálás a budahegyvidéki énekkar vezetőjének, Hikisch Zoltánnak a töretlen lelkesedésért, mellyel az énekkart vezeti, valamint az ilyen különleges, csapatépítő alkalmak szervezéséért.

Hefty Éva

Bemutakozás

Övezd fel derekadat és indulj,
hirdesd nekik mindazt, amit én parancsolok!
(Jer 1,17a)

Veczán Zoltán vagyok, a gyülekezet új hatodéves teológus hallgatója. Nyíregyházán születtem 1995. július 15-én evangélikus családban. Édesapámnak (Veczán Zoltán) mérnök-üzemgazdász, valamint pénzügy-számvitel, édesanyámnak (Petrovszki Ágnes) pedig zongoratanári végzettsége volt.

Gyermekkorom meghatározó eseménye volt, hogy édesanyám 2002-ben elhunyt. Édesapám 2008-ban ismét megházasodott, majd 2017-ben ő is „hazatért”. Két édestestvérem és három mostohatestvérem van. Mostohaanyám (Márk Borbála) és apám hite és élete mindig is példaértékű volt számomra. Minden lehetőséget biztosítottak annak érdekében, hogy rátaláljak Krisztus szabadító erejére. Már gyermekkoromban járhattam vasárnapi iskolába, majd jött a konfirmáció, az ifjúsági kör, a táborok stb.

Tizenkilenc éves koromig azonban nem volt személyes döntésem Jézus mellett. Bár Istenben mindig is hittem, Jézus Krisztus mi-voltát sosem kérdőjeleztem meg, de amikor elém került a kérdés, hogy vajon van-e örök életem, akkor bizonytalan voltam. Ez a bizonytalanság abból fakadt, hogy bár bűnbánatot tartottam többször is, de ez nem a Jézus iránti szeretetből fakadt, hanem a vallásos megszokásból. És mint tudjuk, azok a hitbeli dolgok, amik csak „megszokásból” fakadnak és nem tudatosságból, döntésből, elhatározásból, azok nagyon hamar üressé, sekélyessé válnak.

Az érettségit követő nyári szünetben gyülekezeti biciklitúrára mentem. A tábori körülmények annyiban változtak, hogy Isten igéje egy életre szólóan megérintett. „Tudok cselekedeteidről, hogy nem vagy sem hideg, sem forró. Bárcsak hideg volnál, vagy forró! Így mivel langyos vagy, és sem forró, sem pedig hideg: kiköplek a számból.” (Jel 3,15-16) Ez az ige pont az én élettelen kereszténységemre világított rá, és lerombolta bennem az önhittséget, hogy én valóban keresztény vagyok. Rájöttem, nem elegendő kereszténynek vallani magam, tanítványa kell lenni, azaz Isten igéjének alávetni magam és taníthatóvá válni.

A személyes megtérés új lendületet adott, s így kezdtem meg tanulmányaimat a Debreceni Egyetem Agrártudományi Karán, környezetgazdálkodási agrármérnök szakon. Azonban nem éreztem magam a helyemen. A pályaválasztás kérdése és a sok imádság meghozta a gondolatot a lelkesítő pálya iránt. A fenti ige Jeremiás könyvéből a belső elhívás megerősítéséül szolgált. Egyszer és mindenkorra megértettem, hogy ha az Úr szólít, akkor meg kell tenni az első lépéseket.

Teológiai tanulmányaim során ismerkedtem meg Harkai Fanni német szakos tanítónővel, akivel 2019-ben házasságot kötöttünk a pesterzsébeti evangélikus templomban. Isten 2020. szeptember 19-én egy kislánnyal ajándékozott meg bennünket, akit Annaróza névre kereszteltünk.

A teológiai képzés során nagy hatást gyakorolt rám a második világháborút követő ébredési mozgalom Magyarországon. „A nagy ébredés időszaka. Ébredés és evangélicizáció Magyarországon 1945-1952 között” címmel írtam meg a diplomamunkámat. Csepregi Béla, Győri János, Danhauser László, Zászkaliczky Pál, Józsa Márton, Balikó Zoltán és még sokak élete s az evangélicizációban töltött szolgálata még inkább erősítettek abban, hogy teljes szívvel és lélettel végezzem az evangélista szolgálatát (vö.: 1Tim 4,5b).

Hálásan köszönöm Istennek, hogy egy olyan gyülekezetben készülhetek a szolgálatra, amely a budapesti ébredés egyik zászlóshajója volt. Minden igyekezetemmel az evangélium tiszta hirdetésére törekszem a hatodév alatt és azután is, hiszen a történelem reprezentálja, hogy a tiszta evangéliumhirdetés során lesz új élet és új kezdet.

Erős vár a mi Istenünk!

Veczán Zoltán

Kószeghy Tamásné Mária nyugalmazott tanár, evangélikus teológus, a Máriaremete-Hidegkúti Ökumenikus Általános Iskola alapítója és volt igazgatója, gyülekezetünk tagja az államalapítás ünnepe alkalmából a Magyar Érdemrend lovagkeresztje polgári tagozata kitüntetésben részesült a több évtizeden át magas színvonalon végzett oktatói-nevelői munkája, valamint intézményalapítói tevékenysége elismeréseként.

A gyülekezet nevében is gratulálunk!

Gyülekezeti alkalmaink

ISTENTISZTELETEK

Vasárnap 10.00 órakor úrvacsorával

Családi istentisztelet

A hónap első vasárnapján 11.15-kor

Könnnyűzenés istentisztelet

A hónap harmadik vasárnapján 11.15-kor

GYERMEK BIBLIAKÖR

Minden hónap 2., 4. és 5. vasárnapján
10.00 órakor

BIBLIAÓRÁK

Kedden 18.00 órakor (próbaterem)
Csütörtökön 10.00 órakor (próbaterem)

ÉNEKKARI PRÓBÁK

Pénteken 18.30 órától – gyülekezeti kórus

**A hittan- és bibliaórákra, ifjúsági
órákra, énekpróbákra
bejárat az alsó udvari kapun.**

HITTANÓRÁK (Gyülekezeti terem)

Hétfőn 17.00 órakor óvodások részére

IFJÚSÁGI ÉS FIATAL FELNŐTT ÓRÁK

Fiatal felnőttek bibliaórája

Havonta egy csütörtök este 18.30 órakor
– megbeszélés szerint

Ifjúsági óra

Pénteken 17.00 órakor

Konfirmációi előkészítés

Csütörtökön 16.00 órakor

HÁZASPÁROS KÖR

Havonta egy csütörtök este 19.00 órakor
– megbeszélés szerint

BABA-MAMA KÖR

Havonta két péntek délelőtt
– megbeszélés szerint

ÉGIGÉRŐ

Erős vár a mi Istenünk!

A BUDAHEGYVIDÉKI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA, MEGJELNIK ÉVENTE 4 ALKALOMMAL

Kiadó: Keczkó Pál lelkész | 1123 Budapest, Kék Golyó utca 17. | Telefon: +36 1 224 0640; +36 20 824 3460

E-mail: pal.keczko@lutheran.hu | Szerkeszti: Keczkó Szilvia

hegyvidek.lutheran.hu

Típo, tördelés: Kappéter Ákos | Nyomdai kivitelezés: Rózsa Gábor nyomdája

A KIADVÁNY MEGJELENÉSÉT A XII. KERÜLETI HEGYVIDÉKI ÖNKORMÁNYZAT TÁMOGATJA.